

KATOLIŠKI GLAS

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE: RIVA PIAZZUTTA, 18 34170 GORIZIA - TELEFONO 0481 - 533177 - DIRETTORE RESPONSABILE: MONS. MOČNIK FRANCESCO - REGISTR. TRIBUNALE DI GORIZIA N. 5 DEL 20 - 01 - 1949 - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE - GRUPPO 11/70% AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE P. T. DI GORIZIA	UREDNIŠTVO IN UPRAVA:	Riva Piazzutta, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481 - 533177 - Telefax 533177 Poštni t/rn 11234499
TASSA RISCOSSA	ITALY		Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trieste - Trst - Tel. 040 - 414646	

Slovenski laik pred letom 2000

V Slovenskem domu v Stuttgartu je bilo 7. in 8. januarja 1989 3. srečanje slovenskih laikov po Evropi. Udeležba je bila razveseljujoča: poleg Slovencev iz Belgije in Francije je prišlo tudi več rojakov iz Nemčije. Gradiva se je nabralo toliko, da sta bila dva dneva za pogovore kar premalo. Posebno vzdušje je prinesel s seboj iz Slovenije Lojze Peterle, urednik Tretjega dne, ki je prisotnim spregovoril o vlogi slovenskega laika proti letu 2000. Predavanje je zbudilo veliko pozornost. Tukaj nekaj njegovih misli v premislek tudi v našem zamejstvu.

KRISTJAN NEZAŽELENA OSEBA

Kristjan je po vojni oz. po komunistični revoluciji postal nekako nezaželena oseba v slovenski družbi. Bil je marginaliziran, postavljen na socialni in politični rob. Z Dolomitsko izjavo (februar 1943) so bili krščanski socialisti kot člani koalicije Osvobodilne fronte izločeni kot samostojna skupina. Ni se zgodilo samo to, da je partija leta 1943 vzela vse v svoje roke, se pravi, ni bila samo politično eliminirana krščanska komponenta, ampak je bil to tudi znak, oz. najava tega, da se bo s kristjani in Cerkvijo godilo, kot se pač godi v marksističnih sistemih.

Kristjan je v naših krajih veljal za tiste, ki je izgubil vojno, ki je bil na napačni strani, ki je imel neko mračno preteklost, ki je skregan z znanostjo, ki nima vpogleda v prihodnost, ki ne ve, kaj se v družbi dogaja, skratka, bil je nekaj, kar se lahko uporabi kot gradivo pri gradnji tega sistema, ne more pa biti nosilec neke ideje, nekega koncepta.

KRISTJANOVA SAMOZADOSTNOST

Ta položaj Cerkve in kristjana je tako Cerkev kot kristjana spravil v defenzivo; namesto da bi Cerkev delovala afirmativno, da bi ponujala neke načrte, iskala potl za novo počlovečenje v naših okoliščinah, se je morala ukvarjati z obrambo sebe kot institucije, kot življenjskega stila, kot filozofije. In seveda, kadar se čreda drži skupaj in se postavlja v obrambo, se manj ukvarja sama s sabo, z lastnim življenjem; naenkrat se znajdeš v trdnjavi in v njej tudi še ostaneš, ko se mogoče zadeve že spremenijo. Postaneš nek zasebnik, se malo bojiš, nimaš pobud in nekako deluješ v nekem črednem ali čredniškem smislu. Kakšno je bilo to naše polpreteklo krščanstvo oz. laikat? Ostali smo pretežno poslušajoča Cerkev, ki je živela, ali pa še živi, seveda, krščanstvo samo v omejenem prostoru cerkve ali družine in se družbenih oz. socialnih dimenzij svojega poslanstva ne zaveda ali ga pa noče uresničevati. Tudi pri slovenskih kristjanih se je na nek poseben način pokazal ta individualizem, ki ga je razvila Evropa; prišlo je do nekega materializma, kakor ga sicer tudi Evropa pozna, prihaja do nekega občutka

samozadostnosti ali vsaj obnašanja, kakor da smo samozadostni. Mislim, da je to za narod kot celoto in tudi za njegovo Cerkev zelo nevarno.

Naš laik čaka, gleda, opazuje, včasih tiho komentira, malo piše, ne zavzema stališča.

NEZRELOST KRŠČANSKIH LAIKOV

Kristjani pri nas veliko dajo na inštitucijo; računajo, da hierarhija tukaj nekaj naredi, ali da bo kdo naredil in se s tem odpovedujejo svoji ustvarjalnosti, svoji osebni odgovornosti ter so danes kot večinski del naroda najbolj neizkoriščen potencial slovenstva.

Slovenski kristjan ima v Cerkvi še nekako ministrantsko miselnost: čuti se dolžnega pomagati duhovniku, zna brati berilo, počistiti cerkev, malo pa je poskusov odgovorne skrbi za duhovni razvoj.

Za sedanjega slovenskega laika v splošnem smislu je značilna družbena oz. politična obrobnost, znotraj Cerkve pa ne prebujena oseba, ki se ne zaveda polnosti svojega človeškega dostojanstva in možnosti svojega poslanstva.

Mislim, da je dobro, da se o širšem okviru tega trenutka (o »slovenski pomlad«) ali o teh časih pogovarjamo, ko si zamišljamo, kaj bi morali kot slovenski laiki oz. kristjani v tem času početi.

Cankar je spravil na svet to slavno misel, da se obnašamo kot hlapci, da smo narod hlapcev in marsikdo med Slovenci je to njegovo misel povzel in se kar strinjal z njo, čeprav v resnici ni bilo vedno tako. Če bi bili tako revni, bi se tudi ne obdržali na tem prostoru, kjer so se zvrstili skoraj vsi narodi, ko so potovali preko Evrope. Rad bi naredil neko paralelo med drugo vojno in temi trenutki na Roški cesti (ko so Janša in tovariši zapustili zapor, op. ur.). V II. vojno je slovenski narod v nekem smislu stopil razdeljen, še bolj razdeljen pa je izšel iz nje. Bilo je nekaj trenutkov enotnosti, neko obdobje upanja, da se lahko nekaj enotno naredi, vendar je bilo to upanje kmalu razbiti. To pa, kar se je lani godilo v Ljubljani, kaže na neko občutje slovenstva. Lahko bi rekel, da je to, kar je Spomenka Hribar zadnje čase razvijala kot spravo, idejo, ki jo je ona kot človek s partijske strani čisto osebno oživila, ne kot papirnat projekt, ampak kot nekaj, kar je treba živeti.

KORENINE, Pariz, marec 1989

Evropski parlament

V torek, 25. julija, je bilo v Strassburgu otvoritveno zasedanje novoizvoljenega evropskega parlamenta. Predsedoval je francoski režiser Autant-Lara kot najstarejši izvoljeni poslanec, ima 88 let. Toda ker je bil izvoljen na fašistični listi Francoza Le Pena, so ga ostali poslanci bojkotirali. Med njegovim govorom so zapustili dvorano.

Majniška deklaracija in Temeljna listina

Slovenska javnost je razdvojena. V sedanjem napetem političnem trenutku, ko nekateri srbski krogi celo grozijo s tanki, in torej za oblasti v socialistični republiki Sloveniji ni lahko miriti miloševićevsko nastrojnih srbskih politikov, hočejo pa med Slovenci ohraniti vodilno mesto, so na republiški konferenci SZDL na zasedanju ZD 6. letos sprejeli besedilo listine, ki je zdaj predloženo državljanom v podpis. Gre za t.i. Temeljno listino Slovenije 1989. Ob tem političnem dokumentu pa se je sedanja slovenska družba, v kateri deluje cela vrsta novonastalih Zvez, nekako razdvojila.

Dejstvo je, da postaja državljani Slovenije vse bolj politično zrel in samozavesten. To je bilo očitno že ob februarjski izjavi »Proti izrednemu stanju, za mir in sožitje na Kosovu«. Po tistem zboru so se predstavniki zvez in organizacij ter drugih ustanov, ki so podpisale tedanjo izjavo, bili mnenja, da bi pripravili nek politični dokument, ki bi izražal stališče slovenskega prebivalstva. Sledila si je vrsta sestankov, vendar pa niso obrodili zaželene skupno oblikovane spomenice. Ob »občnem zboru« na Trgu revolucije v Ljubljani, 8. maja letos, pa je pesnik Tone Pavček povsem nepričakovano javno prebral t.i. Majniško deklaracijo 1989, pod katero so se tedaj podpisali Društvo slovenskih pisateljev, Društvo slovenskih skladateljev, Slovenska demokratična zveza, Slovenska kmečka zveza, Slovensko krščansko-socialno gibanje, Socialdemokratska zveza Slovenije, UK ZSMS Ljubljana in še Zveza slovenske kmečke mladine. Se pravi tiste silnice v slovenski družbi, ki predstavljajo novo pot v uveljavljanju slovenske narodne identitete in tudi pluralistično urejene družbe. Tudi po tem dogodku so se še nadaljevali sestanki med predstavniki, ki so se udeležili februarjskega srečanja v Cankarjevem domu, vse do zasedanja republiške konference SZDL, ki je sprejela besedilo Listine. (Oba dokumenta, Majniško deklaracijo 1989 in Temeljno listino Slovenije 1989, objavljamo na drugem mestu.)

S tem so se začele polemike. Nekateri podpisniki Majniške deklaracije 1989 očitajo RK SZDL, ki je dokončno oblikoval in podpisal Temeljno listino, da je ta listina nekakšna druga »Dolomitska izjava« (Gl. Delo, 8.7., str. 26), oziroma da listina ne zagotavlja suverenosti republiki Sloveniji, da se zavzema za ohranitev dosedanje politične ureditve, ki je Jugoslavija in Slovenijo pripeljala v »gospodarsko, družbeno in moralno katastrofo«, in še, da je »usmerjena v kratkoročno nasprotovanje agresivni politiki« nekaterih jugoslovanskih političnih krogov. Podpisati Temeljno listino bi torej po njihovem mnenju pomenilo podpirati zgolj politiko oblasti, ki ne prinaša pravih alternativ za rešitev težkega stanja.

Sestavljalci Temeljne listine pa odgovarjajo, da gre za politični dokument, ki se jasno zavzema za »politični pluralizem, človekove pravice, svobodno volitve, civilno družbo« in za tako »Jugoslavijo, v kateri bo zagotovljena suverenost ter trajna in neodtujljiva pravica do samoodločbe narodov«. Pri tem pripominjajo, da bi morale t.i. alternativne skupine, ki Temeljno listino očitajo nedoslednost in nadaljevanje hegemonije partije, pomisliti, kot je rekel Matevž Krivic, da se »Majniška deklaracija izmika stvarnemu izhodišču, da smo v Jugoslaviji — in da jo moramo torej spreminiti ali pa iz nje izstopiti, ne pa sejati med množice iluzije, kakor da smo v položaju, da se bomo šele odločili, ali se s kom povežemo ali ne«.

V razpravo o podpiranju Majniške deklaracije oziroma Temeljne listine Slovenije se vključuje tudi Komisija Pravičnost in mir pri Slovenski pokrajinski škofovski konferenci. Komisija je uradno izjavila, da glede na razna razhajanja znotraj t.i. »slovenske demokratične alternative« in glede na dejstvo, da Temeljna listi-

na ni »dokument, ki je usklajen med vsemi družbeno-političnimi organizacijami in novimi političnimi zvezami« in ker po mnenju Komisije »vse to kaže na dejstvo, da niti uradna politika niti alternativa nista pripravljena svojih interesov podrediti skupnemu dobremu«, zato »ni pripravljena podpreti niti Majniške deklaracije, ki odstopa od koncepta Cankarjevega doma, niti Temeljne listine Slovenije, ker je le-to ponudila v podpis SZDL, ne da bi pri tem omenila še druge njene soustvarjalce«.

Zanimivo in drugačno stališče pa je ob teh dogodkih zavzelo Društvo slovenskih pisateljev, ki v posebni izjavi ugotavlja, da se oba dokumenta ne izključujeta, ampak dopolnjujeta in zato poziva državljanke, naj podpisajo tako prvo kot drugo listino.

Slovensko poletje se torej tudi letos napoveduje, da bo politično »vroče«.

Mr

Ponovno za zaščitni zakon

V času dokončnega oblikovanja programa nove vlade, ki jo je sestavil poverjeni ministrski predsednik posl. Andreotti, je deželno tajništvo Slovenske skupnosti ponovno opozorilo mandatarja na nujnost, da vladni program potrdi obvezo o rešitvi temeljnih vprašanj slovenske narodnostne skupnosti v Italiji. V brzojavki deželnega tajnika SSK Iva Jevnikarja je rečeno, da je za to potreben pravičen zaščitni zakon, ki mora biti v skladu z ustavnimi načeli in mednarodnimi obvezami Italije. Slovenska skupnost, ki je poverjenemu ministrskemu predsedniku voščila uspešno opravljanje visoke službe, je posl. Andreottiju tudi predlagala, da bi sprejel njene predstavnike in v programski govor vključil tudi našo zahtevo po zaščitnem zakonu.

Videli bomo, če bo Andreotti v programskem govoru res to naredil.

Kaj pravita obe listini

MAJNIŠKA DEKLARACIJA 1989

Nesporazumi, provokacije in tudi odkrite sovražnosti, ki jih danes doživljajo Slovenci v Jugoslaviji, nas prepričujejo o prelomnosti sedanjega zgodovinskega trenutka in nas obvezujejo, da v jasni obliki izrečemo svojo voljo, iz katere sledijo v prihodnosti. Podpisniki te listine izjavljamo in sporočamo:

1. da hočemo živeti v suvereni državi slovenskega naroda;
2. kot suverena država bomo samostojno odločali o povezavah z južnoslovanskimi in drugimi narodi v okviru prenovljene Evrope;
3. glede na zgodovinska prizadevanja slovenskega naroda za politično samostojnost je slovenska država utemeljena le na:
 - spoštovanju človekovih pravic in svobod;
 - demokraciji, ki vključuje politični pluralizem,
 - družbeni ureditvi, ki bo zagotavljala duhovno in gnotno blaginjo v skladu z naravnimi danostmi in v skladu s človeškimi zmognostmi državljanov Slovenije.

Društvo slovenskih pisateljev, Društvo slovenskih skladateljev, SDZ, SDZS, SKSG, SKZ, UK ZSMS Ljubljana, Zveza slovenske kmečke mladine.

TEMELJNA LISTINA SLOVENIJE 1989

Slovenci, Italijani, Madžari in drugi državljani Socialistične republike Slovenije, podpisniki te listine, izjavljamo in sporočamo, da:

1. Hočemo živeti v demokratični državi suverene slovenskega naroda in vseh

Nova vlada

Po dveh mesecih in pol je Italija končno dobila novo vlado. Sestavil jo je Giulio Andreotti, ki je tako že šestič vladni predsednik. Posrečilo se mu je, da je združil sprte stranke, zato bomo znova imeli petstrankarsko vlado. Po Andreottijevih načrtih naj bi to bila vlada, ki bo vladala do konca mandatne dobe sedanjega parlamenta, to je do leta 1992. Bomo videli.

V novi vladi je 32 ministrov, med temi 15 demokristjanov, dva liberalca, enajst socialistov, dva republikanca in dva socialna demokrata. Podtajnikov bo 60 ali še več.

Novosti: zunanje ministrstvo je prevzel socialist De Michelis, ministrstvo za zdravstvo liberalcec De Lorenzo, zakladno ministrstvo demokristjan Guido Carli, bivši guverner Italijanske banke; vladni podpredsednik je socialist Claudio Martelli. Solstvo bo vodil Sergio Mattarella (KD), vojno ministrstvo pa Mino Martinazzoli (KD).

Hudo kri je povzročila zamenjava ministra za zdravstvo. V prejšnji vladi je to ministrstvo bilo v rokah Donat Cattina, demokristjana, prijatelja De Mite, sedaj je prešlo v roke liberalca De Lorenza. Donat Cattin, ki je sedaj minister za delo, s to zamenjavo ni zadovoljen, češ kakšno zadržanje bo novi minister imel do dveh ključnih vprašanj, abortusa in do AIDSa. Gre za vprašanja povezana tudi s človekovo vestjo. Donat Cattin trdi, da je to ministrstvo Andreotti »prodal« liberalcem na podtalni pritisk komunistov. Zaradi tega prvi dan ni hotel predati prejšnjega ministrstva svojemu nasledniku Di Lorenzu.

Nova vlada je že nekaj storila: odpravila je »ticket« na zdravstvene usluge. Glede tega bo tako, kot je bilo prej pred uvedbo »ticketa«.

Svet visoke finance je novo vlado sprejel z nezaupanjem, češ da Andreotti ni nikoli nič naredil za gospodarstvo. Zato so kvotacije na milanski borzi občutno padle.

Landrover, ki sta mi ga priskrbeli g. Jože Kopeinlg in avstrijska MIVA. Najlepša hvala! Rabili ga bomo na področju Ivohibe. Pristrčen pozdrav! Ivan Stanta

V PROTITOKU

Smrtna obsodba

Pred kratkim je vrhovno sodišče Združenih držav Amerike izdalo dve važni, a protislovni odločitvi. S prvo je precej strožje uredilo možnosti splava in s tem postavilo novo obrambo življenju; z drugo pa je dovolilo, da se lahko izreče smrtna obsodba za ljudi, ki so bili pripoznani krivi umora in ki imajo vsaj šestnajst let, tudi če so umsko prizadeti.

Taka kazen naj bi po mnenju Vrhovnega sodišča ne spadala v tako imenovane »krute in izredne kazni«, ki jih ameriška ustava prepoveduje. Sodišče je odločilo s petimi glasovi proti štirim.

Druga odločitev bi lahko prizadela skoraj trideset mladih, ki sedijo v ameriških zaporih in ki sedaj čakajo na izvršitev smrtne kazni.

Ti dve razsodbi Vrhovnega sodišča nista torej sad neke nove zažganosti v obrambo človeškega življenja, kot so se širokoustili nekateri na dan odločitve. Pa tudi niso nov napad na »pravico« do splava, kar je zagnalo vik in krik po celnem zahodnem svetu.

Gre za čisto logični razsodbi v organu, ki ga je bivši predsednik Reagan spremenil v večinoma konservativni organ. Prepoved splava in istočasno dovoljenje smrtne kazni ne sodita v nobeno »ravnovesje« med »staro« in »novo« strujo sodišča po politični logiki daš-dam. Gre tukaj za tipično miselnost premožne, vase zazrite in v lastno obrambo postavljene zahodne družbe.

Zakaj dovolimo umor šestnajstletnika? Res je, da je danes mladoletniško prestopništvo hujše in bolj razširjeno ter kruto kot nekoč. Posebno kroženje mamil je to stanje močno poslabšalo.

Ampak zakaj so mladi ljudje nasilni? Ali ni prav »naša« družba polna tega? Zakaj mladi ljudje imajo mamila? Ali niso prav mamila sredstvo za hitro oboževanje na egoističen način, kar je danes v »naši« družbi dovoljeno?

»Razumeti« ne pomeni še »opravičiti«: s to razsodbo je zahodni svet naredil velik korak nazaj pri upoštevanju pravice do življenja v vseh njegovih pojavih, kar danes upoštevajo celo v marksističnem vzhodu. Papež te pravice stalno in neutrudno podčrtuje. Vsi smo obsodili dejanja na trgu Tiananmen in Amnesty International je sestavila dolg seznam dr-

žav, v katerih se smrtna kazen še redno uporablja. Sedaj se je tej »hudobni« skupini pridružila še država, ki se šteje za nosilca svobode, pravičnosti in demokracije zahoda.

Kako moremo reči, da nekdo ni sposoben odločiti do osemnajstega leta, kaznujemo pa ga kot nekoga, ki je tega sposoben! Ni pravično.

Smrtna kazen je najbolj barbarski ukrep za reševanje problemov javne varnosti in reda. Samo zato, ker nekdo ima politično oblast, se mu zdi primerno, da odloča, kdo je vreden živeti ali ne.

Kristjani govorimo o civilizaciji in napredku v imenu ljubezni, žrtvovanja za druge, da bodo drugi boljši, ameriško vrhovno sodišče pa je tako odločilo v imenu neke večje »humanosti«, ki se približuje krščanskemu načinu mišljenja. Saj je bivši predsednik Reagan prav tako utemeljil izbiro bolj konservativnih članov sodišča: sam se šteje za rednega pripadnika protestantizma in je hotel »priti na roko« vernim volilcem.

Če res branimo življenje, ne bomo dovolili, da se odpravi ne zarodek ne že živeč človek, pa naj bo še tako hud zločinec. Vmesne oblike so napol-krščanstvo.

Pomislimo, da kdor je postal zločinec, je zastrupljen tudi od okolja, v katerem živi. Družba, ki ga kaznuje, je sama polna egoizma, cinizma in pohlepa. Posebno mlad človek močno občuti krivice in se jim upre: s istim nasiljem, ki ga vidi okoli sebe.

Podobno v šoli: ko profesor pošlje dijaka skozi vrata, pomeni, da ga ni znal pritegniti ali motivirati na tak način, da bi tisti dijak bil poslušen. Se posebno, če se vzgojitelj obnaša, kot se z dijakom obnašajo na primer starši, prijatelji ipd. Profesor pošlje pravzaprav skozi vrata sebe.

Postaviti na vislice, pred puške ali na električni stol nekoga, pomeni postaviti pred ista sredstva celo družbo, ki je tisto osebo izoblikovala, ki ji ni znala dati boljšega ideala kot zločin.

Bodimo torej previdni pri razlagi teh odločitev, kajti največkrat so le navidezne moralne in človeške. V resnici so samo nasilje nad človekom, da skrijemo svoje napake in šibkosti.

P. M.

DUHOVNA MISEL:

»Gospod, nauči nas moliti...«

(Lk 11,1)

Bog, ki je naš dobri Oče, neprestano na nas misli, z nami govori in za nas skrbi. Njegova ljubezen do nas je tako velika, da je stopil na svet kot učlovečena Beseda. Vsakemu od nas je postal pot, resnica in življenje. Potem ko je moral zaradi naših grehov trpeti, umreti na križu in je tretji dan vstal od mrtvih, ni več telesno navzoč, ampak duhovno.

Najmočnejša duhovna vez med Bogom in ljudmi je molitev, ki je ljubezenski pogovor Očeta s svojimi otroki.

Vsi kristjani, ki so naredili kaj več za svoje bližnje, so našli moč za svoja čudovita dejanja v molitvi. Tako mati Terezija iz Kalkute, ki pravi: »Naše molitve morajo biti tople in okusne jedi, pripravljene na ognju, ki ga v naših srcih prižiga velika ljubezen.«

Iz molitve človek črpa moč, da je lahko dober.

S pomočjo molitve dobiva človek odgovore na mnoga vprašanja življenja.

Molitev odkriva človeku, kaj je smisel njegovega življenja. V molitvi presoja svoja dejanja ali so dobra ali slaba. S pomočjo molitve in z delovanjem Svetega Duha človek sebe ureja, išče pravo pot, pozna pravo mero in živi po božji volji.

Vse to, da lahko izpolni načrt, ki ga ima Bog z njim.

MILAN NEMAC

Ekumenski zbornik "V edinosti,"

Ekumenski zbornik *V edinosti za leto 1988* je kot ponavadi izšel ob koncu lanskega leta in je skoraj v celoti posvečen tisočletnici pokristjanjenja ruskega naroda. Da bi to »Cerkev, njeno zgodovinsko pot, njen sedanji položaj in njene upe za prihodnost čimbolj spoznali tudi na Slovenskem«, so različni avtorji v svojih, sicer tudi kratkih razpravah v marsičem osvetlili bistvo ruskega krščanstva. Tako tudi zbornik *V edinosti* s svojo pestrostjo spodbuja k poglobljenemu spoznavanju ruske Cerkve, njenih problemov in želi učvrstiti vezi z njo, v upanju, da bo prav to, skupnost z molitvijo, pripomoglo k vsestranski krepitvi krščanstva, pa tudi k rasti in edinosti vesoljne Kristusove Cerkve.

V prvem delu zbornika je v treh člankih kratek oris zgodovine ruske Cerkve, in sicer od leta 988 do oktobrske revolucije 1917. Thomas Spidlik piše zelo dokumentirano o duhovnosti ruskega naroda. Zagovarja tezo, da se ruska duhovnost izraža bolj na intuitivni kot racionalni ravni. Nadvse zanimiv je članek Ludvika Pichlerja, ki piše o ruski bogoslužni glasbi, ki je predvsem vokalnega značaja. Izvor večine pesmi pa smemo iskati v bizantinski glasbeni tradiciji, kamor se je ruska Cerkev več stoletij naslanjala.

O ruski cerkveni umetnosti, predvsem slikarstvu, govori Raško Vodeb, ki kronološko seznanja bralce z značilnostmi ruske cerkvene umetnosti, ki še nima, poudarja avtor, pravega mesta v svetovni umetnostni zgodovini, saj jo na Zahodu obravnavajo kot vejo bizantinske, kar je nekakšen jalov anahronizem; saj je ruska cerkvena umetnost izvirna, bogata, »silovito lepa«; ikone pa so v tem »redu« podoobe nebeskega sveta: glasba nebeske harmonije.

Pravoslavni protojerej iz Zagreba Jovan Nikolić piše o odnosih med rusko in srbsko pravoslavno Cerkvijo. Prvi stiki segajo že v 12. stoletje, močno pa so se okrepili prav v zadnjem času. Ali je in v kolikšni meri je protestantizem vplival na rusko Cerkev, poroča Ludvik Jošar in poudarja, da je bil vpliv luteranstva na rusko Cerkev stalno navzoč.

V zborniku je tudi več zapisov in člankov o nekaterih značilnejših pojavih, ki osvetljujejo rusko vernost in duhovnost. Lucijan Potočnik govori o enem izmed najvidnejših ruskih filozofov in mislecev, o Nikolaju Berdjajevu. Nadvse zanimiv je odlomek iz knjige Tatjane Goričeve *Mi spreobrnjenci Sovjetske zveze*, v katerem zatrjuje, da »cvet ruskega naroda, inteligenca, vstopa danes v cerkev...«

Pojavu duhovnega prebujenja v Rusiji je posvečen zapis Pavla Raka, v katerem meni, da ruski pravoslavci komaj čakajo na priložnost, da pokažejo, kako so najbolj zdravi del ruske družbe, ki je sposoben sprejeti breme njene obnove. France Kuzmič pa poroča o avtonomnih verskih skupnostih v Sovjetski zvezi (o sektah), ki kljub raznim težavam »rastejo«. V večini so izšle iz protestantizma in anglikanizma od reformacije naprej.

V Sovjetski zvezi kakor tudi v drugih socialističnih državah vzhodne Evrope vedno bolj stopajo v ospredje vprašanja morale, ki so postala ena glavnih vsakodnevnih tem in ponekod celo že politično vprašanje: o tem in tudi o vprašanju vere v SZ govori Janez Stanič.

V zborniku je najti še poročila o simpozijih, slovesnostih in srečanjih ob tisočletnici pokristjanjenja kijevske Rusije. Tudi ekumensko pismo mladim, ki ga je iz Etiopije poslal vodja taizajske verske skupnosti, Brat Roger Schutz, je povsem v duhu ekumenizma in odraz razmer v trpljenju preizkušene Etiopije.

Zbornik *V edinosti* je kot vsako leto

doslej izredno zanimiv, članki in razprave v njem na strokovni višini, poglobljeni in tudi za nestrokovnjake zanimivi, pa bi moral vendarle prinašati več drobnih zapisov in tudi kritik ter različnih stališč — tudi mnenja nasprotnikov ekumenizma in njih teze — o delu za združitev Cerkva.

R. Petaros

★

Imej dobro vest, pa boš zmeraj vesel. Dobra vest prenese vse in se tudi v nesreči ne vznemiri. Slaba vest pa je vedno plašna in nemirna. Zato boš počival, če ti vest ničesar ne bo očitala. (Tomaž Kempčan)

★

Nov škof v Banja Luki

Škof Alfred Pichler se je odpovedal vodstvu škofije Banja Luka. Odpovedal se je, ker je dosegel starost 75 let. Sveti oče je njegovo odpoved sprejel. Za njegovega naslednika je imenoval dosedanjega pomožnega škofa Franja Komarico.

Obnovljeni diplomatski stiki med Svetim sedežem in Poljsko

Po 45-letni prekinitvi so bili v ponedeljek, 17. julija, obnovljeni diplomatski stiki med Sv. sedežem in poljsko vlado. Pogajanja so bila izredno dolga. Verjetno so spremenjene politične razmere na Poljskem pripomogle, da je prišlo do zadovoljivega zaključka.

Glasbena zgodovina Trsta od 1750 do 1950

V petek 2. junija so v sejni dvorani Trgovinske, industrijske, obrtniške in kmetijske zbornice v Trstu predstavili knjigo o tržaški glasbeni zgodovini z naslovom »Raziskave o glasbenem življenju v Trstu (1750-1950)«. Napisal jo je Giuseppe Radole, profesor na tržaškem konservatoriju Tartini in vodja Mestnega pevskega zbora (Cappella civica). Na predstavitvi so sodelovali poleg sedanjega odbornika za kulturo na tržaški pokrajini, ki je dala pobudo za raziskave, Dello Russa še avtor knjige Radole ter strokovnjaka Merku in Cavallini. Knjiga je izšla pri založbi Italo Svevo februarja letos. Zamisel je iz leta 1984, ko je bil odbornik za kulturo na Pokrajini Zorko Harej. Po zamisli naj bi raziskovalno delo potekalo po glasbenih zvrsteh: vokalni, instrumentalni in simfonični, vsaka po eno leto. Na koncu vsakega leta bi prikazali značilnejše partiture, ki so jih raziskovalci našli. Tako so bili štirje vokalni koncerti na koncu leta 1985, trije instrumentalni na koncu 1986 in dva simfonična, eden na koncu 1987 in drugi na začetku 1988. Sodelavce za raziskovalno delo in pripravo koncertov je odbornik poiskal na glasbenih oddelkih tržaškega radia. Na slovenskem so to nalogo sprejeli in izvedli Janko Ban, Nadja Kralj in Janko Sluga. Na italijanskem so se po nekajmesečnem oklevanju nalogi odpovedali. Odbornik se je tedaj obrnil na znanega tržaškega glasbenika Giuseppa Radoleja, ki je pritegnil k sodelovanju sedanjega kapelnika v tržaški stolnici Marca Sofianopula. Vokalni in instrumentalni komorni koncerti so se odvijali v mali dvorani gledališča Verdi; med njimi so bili trije slovenski. Simfonične skladbe italijanskih in slovenskih avtorjev sta izvedla orkestra iz Budimpešte in Bekescsabe na Madžarskem pod vodstvom Marca Sofianopula v stolnici sv. Justa v Trstu.

Da bi se izsledki raziskave ne izgubili

Celovski zvon, junij 1989

Junjska številka Celovskega zvona je že nekaj časa na trgu. Iz seznama sodelavcev izstopa, kako ta revija postaja vedno bolj glasilo svobodoljubnih Slovencev po vsem svetu, od Slovenije pa do zamejstva in vseh delov sveta.

Novi avtorji: Ivan Koren iz Budanja na Vipavskem; Karel Bonutti iz Bukovice pri Renčah, sedaj v Clevelandu v ZDA; Božo Rustja iz Kamenj na Vipavskem, letošnji novomašnik; Igor Vrabc iz Trsta, sedaj v Angliji; Franc Krištof s Koroškega. Seveda so v reviji tudi ustaljena imena kot npr. Viktor Blažič, Alojz Rebula, Otmar Crnilogar idr.

IZ UVODNIKA

»Če bi nebo tudi danes tako razodevalo onstranska opozorila in namige, kakor jih je po legendi še v času rimskega cesarja Konstantina, bi prebivalci makedonskih Vevčanov, albansko-srbske Prištine, gruzinskega Tiflisa in mandarinskega Bejinga (Pekinga) med svojimi demonstracijami nemara prebrali napis IN HOC SIGNO NON VINCES (v tem znamenju ne boš zmagal). Namreč v znamenju Tita, Stalina in Mao-tse-donga. Mogoče se klin zbija s klinom v nižjih legah človeške nehanja, a v veliki zgodovini, katere gospodar je Bog sam, si svobode ni mogoče pridobiti pod iluzornim ali simuliranim varstvom simbolov, ki teh vrednot s svojimi dejanji niso podpirali.«

VINKO OŠLAK

Amerikanci se oddaljujejo od Cerkve

Ne le katoličani, tudi člani drugih Cerkva zapuščajo svoje občestvo in veroizpoved, v kateri so bili vzgojeni. Vsak deseti ameriški katoličan se ne prišteva več h katoliški Cerkvi. Pojav zajema zlasti mlade ter izobražence. Pri drugih verskih skupnostih je položaj še slabši.

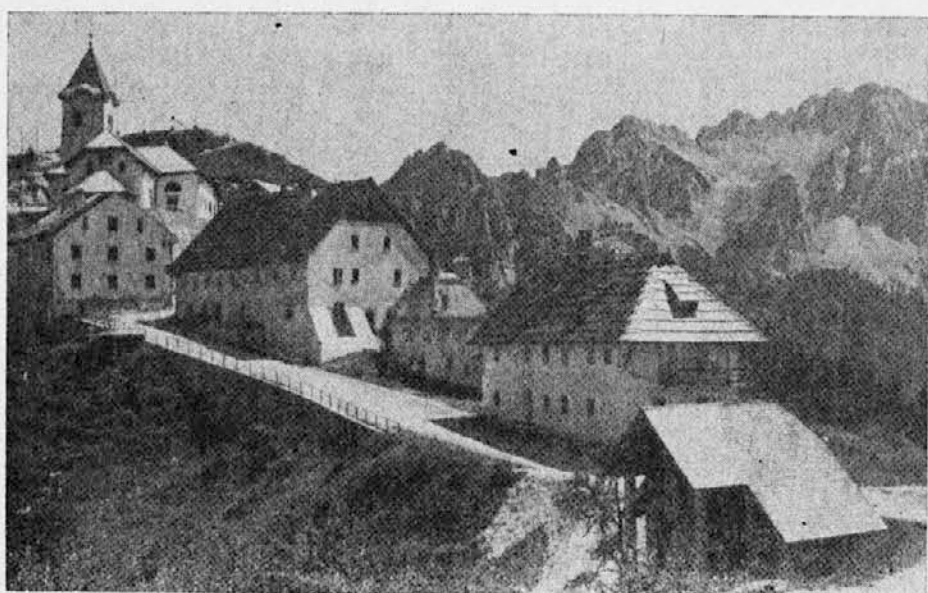
Tri tisoč vlomov

V prvi polovici letošnjega leta so v Sloveniji zabeležili tri tisoč vlomov v stanovanjske hiše. Med temi vplomi so tudi vplomi v nekatere podružnične cerkve. Vlomili so celo v tabernakelj v koprski stolnici ter odnesli kustodijo.

Največ abortusov v Sovjetski zvezi

Sovjetska zveza ima najbrž rekord splavov; 90% žensk pri spočetju prvega otroka naredi abortus. Računajo, da vsako leto splavijo okrog osem milijonov nerojenih otrok.

Višarsko srečanje

Spomnil sem se na Križ, ki stoji na Višarjah na gričku nasproti cerkvi. Pod njim smo se zbirali v študentovskih letih. V luči in senci tega Križa smo se navduševali za narod in domovino. Ob njem smo kurili kresove, ki so ogrevali naša srca. Križ in domovina sta bila naš mladostni ideal. J. Kragelj »Moje celice«.

Na tem častiljivem mestu, na Sv. Višarjah, ki so posvečene z molitvijo, pesmijo, dobrimi željami in solzami naših dedov in pradedov, se bodo v nedeljo, 6. avgusta t.l., zbrali naši izseljenci, zamejci in kristjani iz matične domovine.

Čemu?

Iz istih razlogov, kot se je nekoč zbirala slovenska OSVEŠČENA mladina.

Na tej važni točki evropskega sveta, na tromeji med slovanskimi, germanskimi in romanskimi narodi

se bomo srečavali, se spoznavali, molili, peli in premišljevali, kje najti luči in moči

za versko obnovo in narodno preživetje na poti v tretje tisočletje.

Kje drugod kot pri Mariji, Kraljici Slovencev, ki nas kot Mati božja pošilja k Jezusu,

za katerega razmere v svetu jasno kažejo, da je še vedno SREDIŠČNA OSEBNOST človekove zgodovine.

Pridite!

Ob 13. uri bo služba božja, ki jo bo vodil škof dr. Metod Pirih in nato srečanje v dvorani ali na prostem.

Srečanje organizira »Svet krščanskih izseljencev«, ki ga kot predsednik vodi dr. Branko Zorn iz Pariza in kot tajnik prof. Polde Cverk iz Belgije.

Upamo, da bo to višarsko srečanje prebudilo in opogumilo mnoge Slovence in jih na priprošnje višarske Matere božje pripeljalo bliže evangeliju in našemu narodu. Na veselo svidenje!

VINKO ŽAKELJ

In zgodilo se je ...

Sončna magistrala Dalmacije, ne bomo te tako kmalu pozabili! Zapisala si se nam z evangelijskimi črkami: **BODITE PRIPRAVLJENI!**

Izteklo so se na tem potovanju zemeljske ure njemu, ki naj bi bil po svoji častniški usposobljenosti najbolj poklican, da se izreče o slikoviti krasoti njenega obrežja. Plovba po morju, pogled na skalnih obronkih viseča naselja, otoki in živahna mesta ob vznožju gorskih grebenov! Je morda slutil, da bo zanj to poslednja hvalnica Njemu, ki jih je ustvaril?

Sam je priznal, kako ga narava osrečuje, ko smo ob ograji na krmu ladje v temni noči opazovali bele točke plapolajočih galebov, ki so sledili ladji-trajektu. Srečen je bil v svojih Gabrjah, ko so mu iz zelenega gaja kosi in ptice pevke zagostotele jutranjico. Še dvoje podobnih izjav se mu je utrnulo v spokojnosti vožnje na ladji: globoka hvaležnost Bogu, da se je odločil za duhovniški poklic; edinstvena sreča, da živi v neposredni bližini tabernaklja, kamor se sleherni trenutek lahko zateče, in končno: iskreno veselje ob odprtosti duhovnih sobratov, ki se jim lahko zaupa. Odkrita spontanost njegovih besed mi še zveni v duši.

NASE POTOVANJE-ROMANJE

Se približen opis potovanja-romanja. Na Reki se nam je ob vkrcanju na trajekt Liburnija pridružil vodič Iztok. Večerali smo na ladji. Imeli smo srečo čudovito lepe vožnje. Biti mora nezasišano zanikrn, komur tako veličastje nič ne pove. Po kratkem postanku ob otoku Rabu, smo se okrog ene ponoči izkrcali v Zadru.

Zader — izpeljanka po besedi jader-jadro. Somaševanje naših duhovnikov smo imeli v cerkvi sv. Simeona. Omembe vredna je v tem mestu kapelica kapucinskega samostana, ki je v zadnji vojni ob bombardiranju edina ostala neporušena. V tem samostanu je leta 1907 živel Leopold Mandić.

Iz Zadra smo nadaljevali pot proti Splitu in v pristaniškem hotelu imeli kosilo. Kdor je še ni videl, si je lahko ogledal Dioklecijanovo palačo. Bil je zadnji in najokrutnejši rimski cesar, zatiralce kristjanov, doma iz Podgorice v Črni Gori. Zahteval je, da se ga po božje časti in da se ga naziva »dominus« gospod. Kdo ve za točno število kristjanov, ki jih je dal pomoriti? Po dvajsetletnem vladanju je leta 305 umrl v svoji palači v Splitu.

Življenje po mestih daje vtis pospešene ritma modernosti za vsako ceno. Zlasti proti Dubrovniku, kamor smo se sedaj peljali, je od daleč bilo videti, kako anonimni slog cementnih blokov kviri in je v grobem nasprotju s prirodnimi veličastjem pokrajine.

V DUBROVNIKU

Dubrovnik, izpeljano ime od »dubrava-šuma«. Značilnost mesta je obzidje nepravilnega peterokotnika, ohranja pa svoj čar le v starem delu; ozke ulice, neprijetne za avtomobilski promet, odsotne je dim in hrup, kar mu ohranja svežino, ki je v drugih mestih ni. Mlajši so se povzpeli do visokega razgledišča Fort Imperial. Turistična privlačnost je tudi sprehod po ogromnem obzidju, trdnjava Minčeta, štradin, starodavna lekarna, cerkev Marije Velike ali sv. Vlaha, kjer se v relikvijariju hranita glava in roka sv. Blaža, knežev dvorec in drugo. Potres in požar leta 1667 sta uničila večji del mesta in pokončala tričetr prebivalcev.

Iz Dubrovnika do naselja Babin Kuk, kjer smo stanovali, je velik in silno pester ovinek. Sploh je pot do 45 km oddaljene kraja Herzegovni čudovita pokrajina, eno samo razkošje oleandrov, palmovih gajev, pinij in oljk. Za spremljevalko smo imeli go. Elviro, Tržačanko iz Rojana. Poročena v Dubrovniku je talentiran sopran in pridno sodeluje pri petju v stolnici sv. Blaža. Vsakokrat se vsa srečna pridruži in vodi ljudi, ki pridejo iz Trsta ali Gorice.

V ROJSTNEM KRAJU SV. LEOPOLDA MANDIČA

Torek, 4. julija, je bil torej posvečen rojstnemu kraju sv. Leopolda. V obnovljeni župni cerkvi so naši duhovniki somaševali. Stroške za popravilo te cerkve je pred leti pomagala poravnati skupina dr. Kosmača od Domja pri Trstu. Škoda, da se nihče ni spomnil himne v čast sv. Leopolda, ki jo je na besedilo Ljubke Šorli uglasbil dr. Harej. V tej cerkvi je bil Bogdan Mandić krščen, prejel prvo sv. obhajilo in sv. birmo. Ob stranskem

oltarju Bogorodice stoji spovednica, v njej je mladi kapucin Mandić spovedoval po vsaki sv. maši. Bil je dvanajsti otrok plemenite družine Mandićev v Perastu. Smatramo ga za ekumenskega svetnika, saj je vzhodne narode imenoval »srce mojega srca« in samega sebe daroval kot žrtev zanje. Še na vigilijo svoje smrti je spovedal nad 50 duhovnikov in laikov. Dvesto debelih zvezkov zbranih v Padovi priča o hvaležnosti častilcev za uslišane prošnje.

Nekoliko nižje od župne cerkve, v bližini morja, stoji rojstna hiša sv. Leopolda, a je nismo obiskali. Dobro pa je vidna na razglednici, ki je na voljo v cerkvi. Ime Herzegovni je prav tako izpeljana od Herzog — knez, vojvoda, dux. Mandić je ljubil Marijo, neka romarica je zato predlagala, da se zapoje »Marija skoz' življenje«. Na dvorišču pred cerkvijo so jo občuteno zapeli, pritegnil je lepi sopran ge. Elvire in moški glasovi so še krepko podprli. V svojem nagovoru med mašo je g. Milan Nemač izdal skrivnost, da je prav pater Leopold tisti, ki ga je pritegnil v duhovniško službo.

NAPREJ PROTI MOSTARJU IN MEDIJUGORJU

Se zajtrk v Dubrovniku in, 5. julija, gremo naprej z avtobusom proti Mostarju. Ime je dobilo po mostu, ki ga imenujejo »Okameneli polmesece«. Prejšnje čase je bil zastražen. Leži v soteski reke Neretve; na desnem bregu so nova naselja, na levem pa staro orientalsko obeležje z mošejami in minareti, tradicionalnimi bazari in tipično postrežbo v restavracijah. V ekumenskem zborniku iz leta 1982 je lepa slika o treh božjih hramih v Mostarju: katoliškega, pravoslavnega in minareta z mošejo.

Okameneli most v Mostarju je tudi neke vrste senzacija. Z okrog 30 metrov višine se proti plačilu vrže v reko Neretve neki mladenič, ki si morda na ta način služi vsakdanji kruh. Priklenil nas je ta prizor; na žgočem soncu si je prvič in zadnjič privoščil ta prizor tudi naš nepozabni g. Jurak.

Popoldne po kosilu v Mostarju se nam je na drugem koncu nanovo odkrila prelepa soteska Neretve. Ob njej nas je cesta v širokih serpentinah vodila na visoko planoto Medjugorja. Pristostovali smo mednarodni maši, mnogim izmed nas je zapustila močne vtise »univerzalnost«. Veliko število mladih je po dveh rožnih venih in petih litanijah Matere božje v hrvaščini vztrajalo dobri dve uri. Maševalo je okrog 50 duhovnikov, berila in prošnje so bile v raznih jezikih.

Naslednje jutro, 6. julija, smo se vrnili v Medjugorje in imeli svojo mašo v slovenščini. Pridružil se je še duhovnik iz

Slovenije, tudi on romar s svojo skupino. Kraj Medjugorje se je zadnje čase silno spremenil; še vedno je veliko spovedanec na prostem in priliv novih romarjev od vsepovsod. Za spokorno vajo sta hrib Križevac in Podbrdo primerna preizkušnja. Mali skupini naših romarjev je ta pot pomenila globoko versko doživetje.

ZALOST V BANJA LUKI

Po obisku Medjugorja in naših pobožnostih smo se vrnili v hotel in se po kosilu napotili proti Banja Luki. Krajši počitek je bil v bosanskem mestu Jajce ob izlivu reke Plive v reko Vrbas. Ustavili smo se za ogled 30 metrov padajočega slapa. Posamezni so obiskali še muzej I. Ustavodajne skupščine, kjer so se leta 1943 postavili temelji sedanji Jugoslaviji.

Ko smo odhajali od mogočne vodne sile in dospeli v Banja Luko, ali si je kdo predstavljal, da nas prav tu čaka brezno skrivnosti? Zakaj so se prav to noč, na tem kraju, odprla nekomu vrata večnosti? Zaprepaščene nas je naslednje jutro prešinil bežni hip spoznanja: Kako blizu si nam, Gospod! Naš ugledni g. Jože Jurak, poln življenja in načrtov, duhovnik in razgledan kulturni delavec je po komaj pridobljenem državljanstvu, sredi noči dosegel večno! Duhovniki obeh avtobusov so se zbrali ob pokojniku in zanj molili.

Po opravljenih uradnih formalnostih smo v tihi molitvi prisostvovali prenosu njegovega trupla na mrtvaški voz.

POSTANEK SE V STIČNI

Vodja romanja g. Zorko je odredil, da se odpove nadaljnje potovanje do Marije Bistričke. Potopljeni vsak v svoje misli, je na poti proti Stični dolgo vladal molk. V samostanski cerkvi so naši duhovniki opravili sv. daritev za pokojnega g. Juraka. Duhovno smo si nekoliko opomogli, ko smo na božji oltar položili svoje prošnje za njegov dušni blagor in zahvalo za vse, kar je dobrega storil za nas. Prijazni patri so po maši predvajali še dvajsetminutni film o zgodovini stiškega samostana. Odprla pa so se tudi vrata samostanskega dobrot in mislim, da sta oba patra bila kar precej v zadregi, kako bi čimprej ustregla navalu stoglave množice.

S tem naj bi bilo to površno poročilo zaključeno. Dobri Bog pa naj pokojnemu duhovniku g. Juraku nakloni, da bi čim prej užival bližino Nje, ki je od Vzhoda do Zahoda v vseh njenih svetiščih ena in ista Mati Odrešenikova in ljubezniva Mati nas vseh.

F. V.

Poleg g. Juraka so se potovanja-romanja udeležili še: S. Zorko, dr. Lojze Škerl, Stefan Sissot, Milan Nemač in Zarko Škerlj.

RIMSKE NOVICE

Pretekle dni je obiskal Rim msgr. Alojz Ambrožič, pomožni škof v Torontu. Iz Rima se je na poti v Ljubljano ustavlil več noč v Gorici. V soboto, 22. julija, je nadaljeval pot v Slovenijo.

Msgr. Janez Belej je bil imenovan za apostolskega protonotarja. To odlikovanje je priznanje za njegovo skrito delo na Kongregaciji za širjenje vere.

Novi protonotar je doma iz Laškega pri Celju. Med zadnjo svetovno vojno je kot maršorski bogoslovec prišel v Rim in sicer v Zavod Propagande. Tu je doštudiral, bil posvečen v mašnika ter nato ostal v Rimu, kjer je stopil v službo prav pri Kongregaciji za širjenje vere (nekadaj Propaganda). Na tem mestu je ostal do upokojitve. Sedaj biva v Sloveniku.

Kot bogoslovec in kot mladi duhovnik je med počitnicami rad zahajal v Kanalsko dolino in na Sv. Višarje.

Msgr. Beleju tudi naše čestitke.

Med letošnje mašnike jubilate moram prišteti tudi g. Antona Dodiča, ki živi v Rimu kot hišni kaplan v zavodu krščanskih bratov. Na sv. Petra in Pavla dan je obhajal biserno mašo. Na ta praznik leta 1929 ga je namreč posvetil v mašnika škof Anton Bonaventura Jeglič v ljubljanski stolnici. Po vojni je skupaj z drugimi šel v begunstvo in se ustavil v Rimu pri krščanskih bratih. Pri njih je do pred nekaj leti zvesto opravljal službo hišnega kaplana, ker so krščanski bratje red laikov. Vsake počitnice je prihajal med nas duhovnike na naša zamejska srečanja. Zadnja leta je smel tudi znova domov v Slovenijo, kjer ima še živo sestro. Lani je še bil v Celovcu na našem duhovniškem srečanju, zadnje leto je pa oslabil.

G. Dodiču čestitam za njegov visoki

mašniški jubilej in mu želimo, da bi lahko obhajal biserno mašo na Brezjah, kar si tako srčno želi.

Papeški zavod v Rimu, Slovenik, je dobil nebeško zaščitnico. Sv. Sedež je namreč imenoval Marijo Pomagaj z Brezij za glavno zavetnico zavoda.

V zavodu je na vidnem mestu slika Marije Pomagaj, ki je dar slovenskih škofov.

Za druge zavetnike so bili imenovani sv. brata Ciril in Metod ter sv. Tomaž Akvinski.

Sv. oče je blagoslovil nov karmeličanski samostan

Nedelja, 16. julija, je bila za sv. očeta zelo bogata. Prišel je v Oropo, kjer je pred Marijinim svetiščem vodil somaševanje z vsemi škofi iz Piemonta. Popoldne je v kraju Pollone obiskal grob Pier Giorgia Frassattija. Predstavil ga je mladim kot vzor evangelijske radikalnosti. Helikopter ga je potem ponosel še v mestce Quart, kjer je blagoslovil nov karmeličanski samostan. Pred tremi leti je za isti samostan blagoslovil temeljni kamen.

Sv. pismo za socialistične države

V zahodni Evropi so vedno skrbeli za pošiljanje sv. pisma v države s komunističnimi režimi, ker jih tam niso smeli tiskati ali le v omejeni nakladi. Sedaj se razmere izboljšujejo. Tako so avstrijski verniki zbrali denar za natis 150.000 izvodov sv. pisma v litovskem jeziku. V ta namen so nabrali tri milijone šil. ali 300 milijonov lir.

Marijan Živic - 70 let

V nedeljo, 6. avgusta, bo g. župnik Marijan Živic dopolnil 70. leto. Zato se ga spomnimo tudi v Katoliškem glasu, ki mu je vedno prijatelj in pobudnik.

G. Živic se je rodil pri Sv. Ivanu v Trstu 6. avgusta 1919. Oče je bil kamnosek. Po nekaj letih učiteljstva v Trstu je stopil v semenišče v Kopru, kjer je dokončal licej. Bogoslovje je študiral v Gorici, v duhovnika je bil posvečen v Trstu pri Sv. Justu 30. maja 1942.

Prva njegova služba je bila v Sočergi v Istri, od koder je oskrboval tudi Movraž. Tu je ostal do maja 1944, ko so ga dobri ljudje pripeljali skrivaj na kmečkem vozu v Koper, da se je umaknil nevarnosti, ki mu je grozila. Prišel je v Trst, a iz Trsta se je umaknil za nekaj mesecev v Furlanijo, nato pa k Lago di Como ob švicarski meji, kjer je ostal do konca vojne.

Po vrnitvi v Trst je bil doma in je

hodil na Repentabor, v letih 1946-1948 je pomagal na Opčinah, v juliju 1948 je pa prišel v Bazovico, kjer je še vedno.

O njegovih doživetjih v Sočergi (z Nemci in partizani) bi lahko veliko napisali, kakor tudi o vsem njegovem delu kot dušnem pastirju in katehetu. Saj je mož, ki ne pozna miru. Zgradil je v Bazovici dvorano in Slomškov dom, na Pesku celó novo cerkev, ki je postala sedež nove župnije. Kdo bi mogel povedati, kaj je naredil v cerkvah v Sočergi, v Bazovici, v Gropadi in na Padričah? Bil je predsednik Duhovske zveze, dekan, leta 1967 je postal častni kanonik stolnega kapitlja v Trstu. Njegovo ljubezen in skrb za otroke potrjuje kolonija Slokad — zadnja leta v Dragi. Škoda le, da vsemu temu delu ne odgovarjajo zaželeni sadovi.

Dragi Marijan, Bog te živi!

L. Šk.

Marijan Živic med sobraty ob srebrni maši. Sedijo od leve proti desni: pok. Lojze Rozman, dr. L. Škerl, M. Živic, pok. Alojz Salvadori, St. Zorko. Stojijo od leve proti desni: Jože Kunčič, Albin Grmek, Jože Jamnik, Albert Miklavc, D. Čok, pok. Franc Štuhec, Franc Vončina, Marlj Gerdol, Jože Prešeren

Kolonkovec

Se ena obletnica. Pred kratkim smo praznovali skupno s škedenjsko župnijo 40-letnico mašništva g. Dušana Jakomina, ki je naš skrben dušni pastir. Vsi smo mu takrat čestitali in Boga prosili, da bi ga še dolgo pustil med nami.

Te dni pa obhajamo na Kolonkocu še neko drugo pomembno obletnico. Pred enim letom smo namreč skupno z g. škofom Bellomijem sprejeli v našo župnijsko skupnost tri sestre iz reda »Lojola«. Gre za mlada izobražena dekleta z globoko versko kulturo, ki so pri izbiri življenjskega poklica spoznale ničevost varljivega sveta in v srcu zaslišale besede: »Pridi tudi ti!« ter šle za Kristusom. Božja previdnost jih je poslala med nas, da tudi nam sebičnim Primorcem pomagajo spoznati, da le eno je potrebno.

Eno leto so že med nami. Učijo verouk po šolah in v župniji. Lepo so pripravile skupino otrok za prvo sv. obhajilo. V skrbi imajo duhovno življenje pri skvitih. Poskrbele so za izredna verska predavanja tudi za mladino. Pomagajo pri liturgiji in pri pevskem zboru. Veliko so pripomogle pri ljudskem misijonu, tudi za italijanske vernike.

Se bi lahko naštevali, a najpogosteje jih najdeš v cerkvi pri molitvi. Kako lepo bi bilo, če bi se ob njihovem gledu tudi mi naučili Boga bolj častiti in se mu zahvaljevati.

Naša župnijska skupnost s Kolonkovec izreka ob tej priložnosti sestram iskreno zahvalo. Hvala za vse molitve in skrite žrtve. Ljubega Boga prosimo, naj jim vse obilno poplača. Pa tudi naj božja milost potrkna na srce našim dobrim primorskim dekletom, da bi se jim pridružile v njihovem velikodušnem posnemanju Kristusa. Naj povem še, da naše sestre ne nosijo redovne obleke in da je njih družba mednarodna.

DS

Koroške novice

Kup slovesnosti se je v mesecu juliju nabralo v južnem delu sosednje Avstrije. Visoki jubileji kot so zlate, biserne ali celo železne maše so postali prava redkost. Kljub temu se je kar nekaj duhovnikov krške škofije skupaj s farani zahvaljevalo Bogu za ta dar.

Z 9. julija je 90. letni župnik v Rožeku g. Niko Marktl (njegova nečakinja je šolska sestra Nikolaja v St. Jakobu v Rožu) obhajal železno mašo. Slavnostni pridigar mu je bil priljubljeni misijonar g. Ciril Demšar, lanskoletni zlatomašnik. Biserno mašo je praznoval radiški župnik g. Ludvik Jank. 16. julija pa se je slovenska Koroška kar na treh koncih veselila zlatomašnikov: v Šmarjeti v Rožu g. Janeza Lampichlerja, v Čačah g. dekana Janeza Wachlerja in v Železni kapli g. Stefana Messnerja (ki je že osem let priklenjen na invalidski voziček).

Državni poslanec Karel Smolle je v okviru obiskov v sosednjih državah Avstrije (zaradi priključitve k Evropski skupnosti) obiskal Češko. Tam se je setal z najvišjimi predstavniki zunanega ministrstva, poleg tega je kardinalu dr. Tomašku čestital ob 90. rojstnem dnevu in mu izročil Mohorjevo knjigo »Koroška duša«. Dr. Smolle namerava predlagati češkega disidenta Vaclava Havela za Nobelovo nagrado za mir.

Slomškov dom Mohorjeve družbe v Celovcu pa je postal pravo gradbišče. S »polno paro« so na delu razna podjetja, ki morajo do začetka šolskega leta spremeniti nekdanje spalnice v učne prostore nove dvojezične ljudske (osnovne) šole.

R. B.

Molili so za carja

V Moskvi so na pokopališču samostana Donskij molili za carja Nikolaja II., ki so ga boljševiki ustrelili leta 1918. Molitve je vodil pop Vadim, ki je znan borec za človeške pravice. Na pokopališču so se tudi pokazale nekdanje carske zastave. Poseben odbor zahteva tudi, naj se člani carske družine, ki so jih boljševiki vse postrelili, krščansko pokopljejo.

Kaznovani zaradi sprave

Letos v februarju se je v Lvovu v Galiciji zbralo 30 tisoč vernikov, katoličanov in pravoslavnikov, k skupni maši ob 128. obletnici smrti pesnika Tarasa Ševčenka. Somaševala sta katoliški duhovnik in pravoslavni pop. Oba so po končani liturgiji aretirali, češ da sta organizirala nedovoljeno zbiranje.

GORIŠKE NOVICE

V spomin duhovniku

Že težko je napisati članek za umrlega prijatelja, ki ti je bil enak po poklicni izobrazbi in enak v kateremkoli javnem delovanju.

Kadar pa hočeš na papirju izraziti nekaj misli v zahvalo osebi, kot je bil pred kratkim preminil g. župnik Jože Jurak, se začetki stavki nočejo izoblikovati. Vemomer trčijo v misel: Pusti pisanje, nisi sposoben, da pišeš o njem, ki je bil duhovnik, ko si v primeru z njim skoro nepismen. Že misliš pero odložiti, ko začuješ iz srca glas, ki pravi, da g. Jurak je bil duhovnik, ne samo to, ampak je bil tudi eden urednikov tednika »Katoliški glas«, s katerim že dolga leta sodeluješ. Bil je obenem osebnost, katera je tudi na narodnostnem polju veliko pomenila.

PRVO SREČANJE

Prvikrat sem srečal g. Juraka na upravi »Katoliškega glasa«, ko sem izročal neki spis. Bilo je v šestdesetih letih. Kdo bi si takrat mislil, da bom z njim sodeloval na narodnostnem in cerkvenem polju polnih 17 let.

Ko je v letu 1972 prevzel župnijo Gaborje-Vrh, je v spremstvu, že tudi preminulega župnika iz Sovodnj Marjana Komjanca, ki je takrat upravljal župnijo, obiskoval družine. Ob tej priložnosti sem se tako rekoč uradno srečal z g. Jurakom.

Mislil, da je Jože Jurak spadal med tiste osebnosti, v katerih se skriva blaga duša, ki zna biti duhovnik, oče, politik. S svojo tenkočutnostjo je nevsiljivo posegal na vseh teh področjih.

V svojih uradnih in priložnostnih obiskih na domu je rad pokramljal z družino, zanimal se je za vse. Ni vsiljeval nasveta, če ga nisi poprosil. Njegovi nasveti so bili kratki, istočasno z globoko vsebino. Priljubljen je bil v župniji in to se je poznalo, ko se je udeleževal raznih predstav na vaseh, ki so jih organizirala domača društva, ali kadar ga je pot zanesla v domačo gostilno; nikjer se ni okoli njegove osebe pojavila praznina, povsod je našel družbo.

Zanimive so bile nedeljske pridige, pa tudi tiste ob raznih priložnostih. Dosti jih je bilo, ki so poudarjale zvestobo materinemu jeziku ter narodnemu izvoru. Ob pogrebih je njegova beseda tešila razrita srca. Vsaka pridiga je bila popolnoma z drugo vsebino. Pravi užitek je bil poslušati razlago, ki je stekla, kakor da bi se vrtela na filmskem platnu.

Smrt g. Juraka ni prizadela samo že tako redke vrste slovenskih duhovnikov, temveč tudi slovenske vernike. Praznino bodo občutili posebno tisti, ki so gospoda imeli zares radi. Občutili jo bodo tudi sodelavci pri tedniku Katoliški glas, pri katerem je g. Jurak deloval in ga urejal, mu bil duša.

SPOMINI

Spomini na njega, gospoda Juraka, so lepi, čeprav nekateri grenki! Grenki v nekem oziru. Bilo je v letu 1983, ko sem doživljal družinsko preizkušnjo. Gospod Jurak mi je bil blizu. Lahko rečem, postal mi je prijatelj.

Svojo odsotnost, praznino, ki jo je pustil, bom občutil tudi kot sodelavec tednika. Kajti težko je nadomestiti, se vživet v drugo osebo, katera poleg problemov, ki tarejo slovenske občine na Goriškem (ne govorimo o Tržaškem), morda ne pozna tudi političnega ozadja. Se posebno če ni dober poznavalec krajevnih narodnostnih političnih problemov.

Na občasnih srečanjih je bilo zanimivo z njim kramljati. Najprej razprava o spisu, katerega sem prinesel za tednik. Kadar je bil spis političen, še posebno če je zadeval narodnostno problematiko, je bil natančen, ni hotel, da v spisu obravnavani problem ostane zapisan v strogi politični ideologiji. Na koncu razprave je g. Jurak odprl buteljko črnega vina ter v šali dejal: »Spodobni se, da se članek zalije s tistim vinom, katerega ponudim oz. ga pije dr. Škerl.«

Bila so tudi srečanja z drugačno vsebino, na katerih je bilo kramljanje drugačno, bilo je za naju osebno, družinsko, bilo je zame duhovno. Godilo se je dvakrat letno, ob velikonočnih in božičnih praznikih. To so bila enkratna doživljaja. Posebno na teh srečanjih sem spoznal

gospoda Juraka in prišel do prepričanja, da je zato ljubil svojo mater, zelo ljubil svoj narod, da se ni izneveril svojemu poslanstvu. Vse svoje življenjsko delovanje je povezal v besede velikega umetnika slovenske besede Ivana Cankarja: MATI, DOMOVINA, BOG.

Remo Devetak

Gorica dobi novo bolnišnico

Deželni svet je odobril, da se v Gorici zgradi nova civilna bolnišnica. Zgradili jo bodo na zemljišču ob cesti, ki sedaj vodi k parkirnemu prostoru in k mrtvašnici.

Srečanje KD-SSK v Sovodnjah

V sredo, 19. julija, sta se v Sovodnjah sestali delegaciji goriške SSK, ki jo je vodil pokrajinski tajnik M. Spacapan, in Krščanske demokracije pod vodstvom pokrajinskega tajnika R. Griona. V delegaciji KD sta bila prisotna še občinski načelnik svetovalske skupine E. Tuzzi in tajnik mestne sekcije Gorica Mattei. Za SSK so sodelovali poleg drugih goriški občinski svetovalec D. Paulin in pokrajinski predsednik B. Černic in deželni predsednik M. Terpin.

Tema razgovorov sta bili dve pereči vprašanji za slovensko narodno skupnost, in sicer položaj srednje šole I. Trinko v Gorici in upeljevalnik pri Sovodnjah. Po poglobljeni razpravi sta se delegaciji dogovorili, da bosta zastopali enotna stališča bodisi glede splošnega problema slovenskih šol in njihove dokončne namestitve, bodisi glede rešitve problema onesnaževanja in določitve ubikacije novega upeljevalnika.

Ob splošni ugotovitvi, da je potrebno v vseh upravnih enotah naše pokrajine obnoviti petstrankarsko koalicijo, ki bo morala v bodoče posvetiti mnogo več pozornosti okolju in njegovi zaščiti, sta si delegaciji bili tudi enotni v obsodbi zadnjih fašističnih izjav in akcij proti Slovincem v Gorici, ki postavljajo znova v dvom že ustaljene odnose poštenega in mirnega sožitja posoškega prebivalstva.

Romanje treh dežel

Letos bo romanje treh dežel v soboto, 19. avgusta, na Brezjah. Romarska cerkev na Brezjah je letos dobila čast bazilike. Verjetno tudi to vpliva, da je letos obisk romarjev na Brezjah večji. Cerkevni list Nedelja vabi župnije na Koroškem, naj vsaka organizira vsaj en avtobus za srečanje na Brezjah.

Romanje v Compostelo

Napovedano romanje k sv. Jakobu v Compostelo bo od 13. do 22. avgusta. Udeleženci bodo del poti prehodili peš, kot so hodili peš romarji v srednjem veku. V Santiago bo prišel kot romar tudi sv. oče Janez Pavel II.

Bralci pišejo

Prejeli smo s prošnjo za objavo:

Mladinski sekciji SSK
Spoštovani prijatelji,
dovolite nam nepolemično razmišljanje ob vašem tiskovnem poročilu, ki je bilo objavljeno v Katoliškem glasu 6. julija.

Preseneča nas, da je pobuda MO SKGZ za javno soočanje med kandidatom Ceschio in Camberjem povzročila med vami tolikšno razburjanje. Namen okrogle mize je bil, da se v tržaški javnosti prikaže ta dve popolnoma različni gledanji v italijanskih lokalnih krogih na odnose med manjšino in večino. Hoteli smo izpostaviti pred volivci Ceschijevo odprtost do Slovincem na eni strani in Camberjevo zaprtost in primitivizem na drugi strani. Izbira Ceschie je bila osnovana predvsem na vlogi, ki jo je imel pred leti v tržaškem katoliškem političnem življenju.

Mladinski odbor ni vezan na program neke politične stranke, zato smo skušali predstaviti med volilno kampanjo dva popolnoma različna »politična koncepta« sožitja, ki obstajata v italijanski javnosti. Namen okrogle mize ni bil »pobijati« različne politične programe v konfrontaciji med slovenskimi in italijanskimi kandidati, temveč podpreti tiste italijanske,

IZ KANALSKE DOLINE

Maša za Slovence na Sv. Višarjah

Na Sv. Višarjah bo v nedeljo, 6. avgusta, ob 12,30 maša za Slovence, ki živijo izven domovine. Sv. daritev bo opravil koprski škof Metod Pirih, ki je bil pred nekaj meseci imenovan tudi za vrhovnega dušnega pastirja Slovencev po svetu. Tako se bo uresničila zamisel Sveta slovenskih krščanskih izseljencev (SSKIE), da bi se Slovenci, raztreseni po Evropi, zbrali pri višarjski Materi božji in skupno molili za vse potrebe slovenskega naroda doma in v diaspori. Misel o skupni molitvi se je porodila na 3. srečanju Sveta v januarju letošnjega leta, ko so vsi prisotni (predstavniki Slovencev iz Belgije, Nemčije in Francije) navdušeno sprejeli ta predlog. Četrti sestanek SSKIE (10. in 11. junija na sedežu Slovenske katoliške misije v Merlebachu) pa je bil v veliki meri posvečen pripravi višarjskega molitvenega srečanja. Seveda bodo tisti dan na Sv. Višarjah dobrodošli tudi zamejski Slovenci s Primorske in Koroške, rojaki iz domovine in tisti z ostalih celin, ki bodo mogoče takrat na obisku pri sorodnikih v Sloveniji. Po maši se bo srečanje nadaljevalo ob kozarčku, tako da bodo udeleženci med seboj lahko pokramljali.

Svet slovenskih krščanskih izseljencev v Evropi, ki srečanje pripravlja, je bil ustanovljen v decembru leta 1987 (2. srečanje: Maasmechelen 1988, 3. srečanje: Stuttgart 1989). Za nalogo si je predvsem postavil ohranjanje in utrjevanje narodne zavesti v krščanskem duhu, povezovanje med Slovenci po Evropi, sodelovanje s Slovenci po svetu, v zamejstvu in domovini in predstavljanje slovenske kulture narodom, med katerimi živijo slovenski izseljenci.

Za višarjsko srečanje so izšle tudi nalepke. Osnutek zanje je pripravila slikarka Marjanca Savinšek, ki živi in dela v Parizu in je letošnjo zimo tudi razstavljala v Gorici. v.č.

Sv. Višarje

URNIK ŽICNICE: Od 14. julija do 17. septembra je urnik svetovišarske žičnice naslednji: Ob petkih žičnica ne vozi.

Med tednom vozi od 9.30 do 12.15. Popoldne od 14. do 17. ure.

Ob sobotah od 9.30 do 12.15 ter 13.30 do 17.30.

Ob nedeljah od 9.30 do 12.15 ter od 13.30 do 18. ure.

V nedeljo, 6. avgusta, bo na Sv. Višarjah msgr. Battisti, videmski nadškof; maševal bo ob 15. uri.

Isto nedeljo dopoldne ob 10. uri bo blagoslovil prenovljeno župno cerkev v Žabnicah.

Čestitka

Lastnica bara v ul. Madonnina del Fante

MARTA PINTAR

bo v soboto, 29. julija, obhajala dvojno slavo, 88. rojstni dan ter god.

Ob tem lepem dvojnem življenjskem dogodku ji čestitajo vsi domači, prav tako prijatelji in številni znanci.

predvsem katoliške kroge, ki razmišljajo podobno kot prijatelj Ceschia.

Na žalost smo po pomoti pokrili dve (prazni) volilni mesti SSK in zato smo se tudi stranki takoj opravičili. Upamo, da s tem nismo povzročili SSK prevelike škode v tej volilni kampanji.

Mladinski odbor ima v okviru SKGZ lastno avtonomno vlogo, na kateri je osnovano njegovo politično delovanje, ki temelji na ideološki odprtosti in demokratični konfrontaciji. O tem pričajo razne iniciative, ki so bile speljane, največkrat na našo pobudo, tudi v sodelovanju z Mladinsko sekcijo SSK brez nobenih »ideoloških obremenitev«. »Slovesne izjave« pa niso sestavni del našega načina delovanja.

Smatramo, da so bila vaša stališča po nepotrebnem polemična in zaletava. Po našem mnenju ni najbolj konstruktivno osnovati lastno politično delovanje na polemikah in zaletavih časopisnih konfrontacijah z ostalimi mladinskimi organizacijami. Verjetno bi slovenska mladina in naše organizacije več pridobile z bolj konstruktivnim skupnim nastopom. Poskusiti moramo narediti korak naprej in se dvigniti nad nivo nizke polemične špekulacije. Gotovo nimamo istih ideoloških »staršev«, moramo pa jmeti večjo politično odprtost, na kateri skupno graditi uveljavljanje slovenske manjšine.

Mladinski odbor SKGZ, Boris Peric

Nepozabni spomin na povsem uspešen tabor goriških volčičev in veveric »Kal-Koritnica 89« pod neopaznim varstvom miroljubnih »Indijancev«

Lev Detela nagrajen

Na Dunaju živeči slovensko in nemško pišočni avtor Lev Detela je dobitnik ene letošnjih nagrad, ki jih poseben kuratorij podeljuje iz sklada ustanove Theodorja Körnerja za pospeševanje znanstvene in kulturne dejavnosti. Lev Detela je avstrijsko nagrado Theodorja Körnerja prejel že drugič. Prvič so mu jo podelili leta 1976. Letos jo je prejel za izvirm, v nemščini napisani roman »Grand Hotel«, ki ga pisatelj dokončuje. Odlomki iz tega daljšega teksta s fantastičnimi obeležji o propadu starih svetov in nastajanju novega so med drugim že izšli v avstrijskih literarnih revijah »Podium« in »Log« ter na literarni strani dunajskega tednika »Börsen-Kurier«. Delo »Grand Hotel« bo izšlo v knjižni obliki.

Eurofolk '89

Tako čudno ime so dali mednarodnemu srečanju skavtov in skavtinj med 16. in 21. letom. Zastopniki skavtov dežel Sredozemskega morja se vsaka štiri leta zberejo v kaki drugi deželi. Letos so izbrali Italijo in sicer dežele Furlanija-Juljska krajina, Veneto in Tridentinsko. Srečanje bo trajalo od 30. julija do 4. avgusta; udeležencev bo 600. Ustavili se bodo tudi na Krasu, v Terski dolini in v Karniji.

OBVESTILA

V Ogleju je odprta razstava z naslovom: Aquileia-Emona. Arheološke priče dveh dežel. (Slovenije in Furlanije). Razstava bo odprta do 15. oktobra.

P. Damaz Rijavec bo imel zlato mašo v Trnovem pri Gorici v nedeljo, 6. avgusta (in ne 3. avgusta). Maša bo ob 16. uri.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda sporoča svojim članom in prijateljem svetih bratov, da bo mesečna maša za edinost 7. avgusta ob 17.30 v Marijinem domu v Trstu v ulici Risorta. Gledali bomo diapozitive in vas toplo vabimo!

Nove knjige: Iz Argentine sta dospeli dve novi knjigi: **Se bomo peli** je naslov zbirki pesmi, ki jih je pok. Marko Bajuk priredil po narodnih pesmih. Zbirka obsega 70 priredb narodnih pesmi od Adijo, pa zdrava ostani do Že rož'ce cvetejo.

Zgodovina Ajdovca je druga knjiga iz Argentine. Napisal jo je Alojzij Zupanc, toda zaradi razmer v Sloveniji je knjiga izšla v Buenos Airesu pri SKA. Poleg zgodovine te dolenske župnije opisuje tudi življenje in razmere med revolucijo in po zmagi partijske diktature.

DAROVI

Za Katol. glas: N. N. 100.000; v spomin g. J. Juraka N. N. 500.000; Paola Ažman 50.000; N. N., Vrh 20.000 lir.

Za tisk. sklad Katol. glasa: N. N. 55.000 lir.

Za Katoliški dom: v spomin Vande Jerkič družina Brunschweiler 100.000; N. N. 20.000; N. N. 20.000; N. N. 100.000; v spomin g. Juraka F. V. 100.000; družina M. Spacapan 100.000 lir.

Za novo telovadnico: N. N. 100.000 lir.
Za dela v Marijinem domu v Rojanu: Hranilnica na Opčinah 1.000.000; Avgusta Ferjančič 100.000; romarji 250.000; Marino Ažman 300.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: druž. Dolenc v spomin na moža odn. očeta ob 4. obl. smrti 50.000; Netka Škerlavaj ob 90. rojstnem dnevu 50.000; Vignini 10.000 lir.

Za CPZ sv. Jerneja na Opčinah: druž. Dolenc v spomin na moža odn. očeta ob 4. obl. smrti 50.000; Netka Škerlavaj ob 90. rojstnem dnevu 50.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: Anica Ferluga v spomin na moža Danila 10.000 lir.

Za misijon p. Kosa DJ: druž. Boštjančič 10.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Spored od 30. julija do 5. avgusta 1989

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.15 Mladinski oder: »Bučno seme«. Po češki ljudski pravljici napisala Zora Saksida. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 »Prežganka« - antologija humorja. 12.40 Godbe na piha. 14.10 Na počitnice. 15.30 Počitniški rendez-vous. 17.00 Joško Lukeš: »Zgodilo se je v operi«.

Ponedeljek: 8.10 »Mal položi dar domu na oltar«. 9.15 Otroški kotichek: »Dogodivščine barona Münchhausna«. I. del. 10.10 Koncert v Cankarjevem domu v Ljubljani. 12.40 Koroška poje. Zelinjska dekleta. 14.45 Beleška. 15.30 Razmišljanja Magde Jevnikar. 16.00 In ti, kam pojdeš v soboto zvečer? 17.10 Klasični album. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Na počitnice. 9.15 Otroški kotichek: »Dogodivščine barona Münchhausna«. 2. del. 10.10 Koncert v Cankarjevem domu v Ljubljani. 12.00 Barvne simfonije. 12.40 »Glas harmonike«. 14.45 Kresničke. 15.30 Premišljevanja za današnji čas. 16.00 »Kulturnopolitiki« v kuhinji. 17.10 Klasični album. 18.00 Marko Sosič: »Boginja iz Sesslanskega zaliva«. 5. del.

Sreda: 8.10 Iz dvignjene zavese. 9.15 Otroški kotichek: »Dogodivščine barona Münchhausna«. 3. del. 10.10 Koncert v Cankarjevem domu v Ljubljani. 12.00 Moja šola radiestezijske in bioterapije. 12.40 Folklorna glasba. 14.45 Beleška. 15.30 Iz zemlje gre v trto - o poeziji. 16.00 Pogled v restavratsko delavnico. 17.10 Klasični album. 18.00 Literarne podobe: Spomini Staneta Kavčiča.

Četrtek: 8.10 Križem po svetu. 9.15 Otroški kotichek: »Dogodivščine barona Münchhausna«. 4. del. 10.10 Koncert v Cankarjevem domu v Ljubljani. 12.00 Glasbeni portret Urbana Kodra. 12.40 Akademski pevski zbor Tone Tomšič iz Ljubljane. 14.45 Beleška. 15.30 Razmišljanja Magde Jevnikar. 16.00 Koroški portreti. 17.10 Klasični album. 18.00 Četrtekova srečanja.

Petek: 8.10 V Evropi manjšin. 9.15 Otroški kotichek: »Dogodivščine barona Münchhausna«. 5. del. 10.10 Koncert v Cankarjevem domu v Ljubljani. 12.00 Film in njegova vloga v naši družbi. 12.40 Folklorna glasba. 14.45 Beleška. 15.30 O tolmačenju otroške risbe. 16.00 Koncert za srce in orkester. 17.10 Klasični album. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 9.15 Otroški kotichek: »Dogodivščine barona Münchhausna«. 6. del. 10.10 Koncert v Cankarjevem domu v Ljubljani. 12.00 Poti, zanimivosti in lepote naše dežele. 12.40 Dekliški zbor Vesna iz Sv. Križa. 14.45 Filmi na ekranih. 15.30 O tolmačenju otroške risbe. 16.00 Med zemljo in sanjami. 17.10 Klasični album. 18.00 Sonatina za glas in klavir.

KATOLIŠKI GLAS

tednik - uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - telefax 533177 - poštni tek. račun: 11234499 poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik Pošt. plačana v gotovini - skupina II/70% Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo (Società Tipografica Cattolica srl - Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318)

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 40.000 lir inozemstvo 55.000 lir zračna pošta 85.000 lir

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA